

Arto Keski-Kasari, reax13@gmail.com, Tähtihetki

1. Lasten ja nuorten pedagogisen tuen tarpeet ja niiden ohjauksellinen tukeminen

Ohjatessani Tähtihetki-kerhoa olen kohdannut tilanteen, jossa yksi lapsista käyttäytyi toistuvasti häiritsevästi eikä keskittynyt toimintaan. Tämä loi haasteita sekä muulle ryhmälle että itselleni ohjaajana. Lapsi oli impulsiivinen, eikä reagoanut tavanomaisiin ohjaukskeinoihin, kuten ryhmän sääntöihin tai ohjeistuksiin. Tilanne korosti erityisen tuen tarvetta lapsen keskittymiskyvyn ja sosiaalisen vuorovaikutuksen kehittämisessä.

Ensimmäinen keino, jonka otin käyttöön, oli selkeiden ja yksinkertaisten sääntöjen luominen. Käymme nämä säännöt läpi jokaisen kerran alussa, ja niiden toistaminen auttaa lasta jäsentämään käyttäytymistään sekä luomaan ennakoitavuutta. Lisäksi käytän positiivista vahvistamista – annan palautetta aina, kun lapsi toimii sääntöjen mukaisesti tai osallistuu tehtäviin. Tämä vahvistaa lapsen itseluottamusta ja motivoi häntä osallistumaan.

Tauot ja pienet tehtävät auttavat lasta saamaan hengähdystauon ryhmän toiminnasta, jolloin hän pystyy paremmin palauttamaan keskittymisensä. Tämä menetelmä on osoittautunut toimivaksi, ja lapsi pystyy tauon jälkeen osallistumaan yhteiseen tekemiseen paremmin. Pedagogisessa toiminnassa olen pyrkinyt varmistamaan, että lapsen erityiset tarpeet huomioidaan, jotta hän tuntee olevansa hyväksytty ja osallinen ryhmässä.

Yhteistyö vanhempien ja muiden kerho-ohjaajien kanssa on ollut keskeistä, jotta lapsen tuen tarve tulisi kokonaisvaltaisesti huomioiduksi. Tämä kokemus on osoittanut, että pedagogisen tuen tarjoaminen vaatii jatkuvaa arviointia ja joustavuutta tilanteiden muuttuessa.

2. Pedagogisia ajatuksiani inklusiivisen ja moninaisuutta kunnioittavan vuorovaikutuksen merkityksestä harrastustoiminnassa

Tähtihetki-kerho, jota ohjaan, on avoin kaikille alakouluikäisille lapsille. Kerhon pedagoginen tavoite on luoda osallistava ja inklusiivinen ilmapiiri, jossa jokainen lapsi voi kokea itsensä tärkeäksi osaksi ryhmää. Inklusiivisuus merkitsee sitä, että suunnittelen jokaisen toiminnan niin, että se sopii lasten erilaisille taustoille, tarpeille ja oppimistyylyille.

Käytännössä tämä tarkoittaa esimerkiksi tehtävien eriyttämistä siten, että ne soveltuvat lapsille heidän taitotasonsa mukaan. Haasteellisemmin käyttäytyvälle lapselle tämä voi tarkoittaa yksinkertaisempia ja konkreettisempia tehtäviä, kun taas muut lapset voivat osallistua laajempiin projekteihin. Tämä lähestymistapa tukee kaikkien lasten osallisuutta ja oppimisen iloa.

Moninaisuuden huomioiminen ei rajoitu pelkästään lasten tuen tarpeisiin, vaan se ulottuu myös kulttuuriseen, kielelliseen ja katsomukselliseen moninaisuuteen. Pyrin luomaan ilmapiirin, jossa kaikki lapset tuntevat itsensä hyväksytyiksi ja osallisiksi, riippumatta heidän taustoistaan. Tämä vaatii sensitiivistä vuorovaikutusta ja kykyä ymmärtää lasten erilaisia näkökulmia.

Kerhossa olen kokenut inklusiivisen pedagogiikan vahvistavan lasten turvallisuuden tunnetta ja yhteisöllisyyttä. Lapset, jotka kokevat olevansa osa ryhmää, ovat myös motivoituneempia osallistumaan ja oppimaan. Inklusiivinen toimintatapa edistää lasten sosiaalista kehitystä, itseluottamusta ja oppimista, mikä luo vahvan perustan lapsen hyvinvoinnille ja onnistumisen kokemuksille.

Lähteet:

Cacciatore, R. (2024). *Itsetunto, yhteenkuuluvuus ja pisarapuuttuminen*. Luennon materiaalit. Väestöliitto.

Kuvat:

Kuva 1. DALL-E tekoälyn generoima kuva aiheesta. Saa julkaista vapaasti.

Jatkokurssin pedagogisen tehtäväni saa tekijänimelläni jakaa avoimesti aoe.fi-sivustolla ja artikkelin kirjoittajana olen huolehtinut ja vastaan artikkeliin liittyvien kuvien julkaisuluvasta.